

Sygn. akt VIII U 527/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Graul

Protokolant: Dorota Laszczuk

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. w Gdańsku

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołań J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 29 listopada 2012r. nr (...) i z dnia 7 lutego 2013 r. nr (...)

I. umarza postępowanie odwoławcze od decyzji z dnia 29 listopada 2012r.,

II. oddala odwołanie od decyzji z dnia 07 lutego 2013r.

/na oryginale właściwy podpis/

Sygnatura akt: VIII U 527/13

UZASADNIENIE

Pismem wyjaśniającym z dnia 29 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. poinformował ubezpieczoną M. M., iż brak jest podstaw do przyjęcia do podstawy wymiaru świadczenia zarobków wynikających z przedłożonej kartoteki za rok 1983 roku, gdyż na okoliczność zarobków za ten rok zostało przedłożone organowi rentowemu zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, tj. druk RP – 7 z dnia 30 listopada 1983 roku.

Odwołanie od powyższego pisma wniosła ubezpieczona traktując powyższe pismo jako decyzję.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego odrzucenie z uwagi na fakt, iż pismo z dnia 29 listopada 2012 roku nie jest decyzją.

Pismem z dnia 18 listopada 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż pismo z dnia 29 listopada 2012 roku jest decyzją (vide k. 124).

Decyzją z dnia 7 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w oparciu o przedstawione przez nią dokumenty. W uzasadnieniu wskazał, iż brak jest podstaw

do przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem przedłożonych przez ubezpieczoną kartotek, ponieważ rok 1983 został uwzględniony przy obliczaniu emerytury na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawionego przez m. C. Z. w G. z dnia 30 listopada 1983 roku oraz na podstawie zaświadczeń z dnia 09/01/1984, 07/02/1984 oraz 25/02/1984, w których wykazano dodatkowe premie i wynagrodzenia wypłacone w 1984 roku a wypracowane w 1983 roku. Ponadto wskazał, że nie można uwzględnić do roku 1983 wypłaconej nagrody jubileuszowej w 1984 roku wykazanej w kartotece, ponieważ nagrodę tę dolicza się do roku, w którym została wypłacona.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona zarzucając przedmiotowej decyzji naruszenie przepisu art. 117 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz §6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent poprzez niezasadne nie przyjęcie do ustalania podstawy wymiaru świadczenia nagrody jubileuszowej wypłaconej w roku 1984 roku, a przynależnej do roku 1983. Mając powyższe na uwadze wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przeliczenie świadczenia poczynając od miesiąca złożenia wniosku z uwzględnieniem nagrody jubileuszowej wypłaconej w 1984 roku, oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazała, że nagroda jubileuszowa jest w jej ocenie składnikiem wynagrodzenia pracowniczego pobieranego odstępach czasu dłuższych niż miesiąc – wypłacana z zasady jednorazowo. Wskazała ponadto, iż po 31 grudnia 1983 roku już nie pracowała zatem jako bezprzedmiotowe uznać należy doliczenie tejże nagrody do wynagrodzenia za rok 1984, gdyż w tym okresie nie pozostawała już w stosunku pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

W dniu 19 kwietnia 2013 roku Sąd połączył sprawy o sygnaturach akt VIII U 528/13 oraz 527/13 do wspólnego rozpoznania i dalszego prowadzenia pod wspólną sygnaturą akt VIII U 527/13.

Pismem z dnia 2 lipca 2013 roku ubezpieczona sprecyzowała, iż jej zarzuty względem zaskarżonej decyzji z dnia 7 lutego 2013 roku odnoszą się tylko i wyłącznie do kwestii wysokości wynagrodzenia za rok 1983 i przyjętego do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Ubezpieczona kwestionuje wyłącznie fakt pominięcia przy obliczaniu podstawy wymiaru świadczenia nagrody jubileuszowej wypłaconej w roku 1984 (vide k. 44).

W dniu 25 lipca 2013 roku Sąd połączył sprawy o sygnaturach akt VIII U 806/13 oraz 527/13 do wspólnego rozpoznania i dalszego prowadzenia pod wspólną sygnaturą akt VIII U 527/13.

Na rozprawie w dniu 11 września 2013 roku pełnomocnik ubezpieczonej wskazał, iż istota sporu sprowadza się do niezaliczenia do wynagrodzenia za rok 1983 nagrody jubileuszowej wypłaconej ubezpieczonej w 1984 roku w kwocie 34 070 złotych. Wniósł ponadto o przyjęcie przy obliczeniu wysokości świadczenia ubezpieczonej wysokości wynagrodzenia za lata 1976 – 1979 w wysokości wynagrodzenia w kwocie wynagrodzenia za rok 1975.

Pismem z dnia 18 października 2013 roku pełnomocnik ubezpieczonej wskazał, iż nie kwestionuje wyliczenia decyzji hipotetycznej, w tym uwzględnionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych składników przyjętych do ustalenia wynagrodzenia ubezpieczonej w 1983 roku. Sporne pozostało wliczenie wypłaconej ubezpieczonej w 1984 roku nagrody jubileuszowej do wynagrodzenia za rok 1983.

Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2013 roku pełnomocnik ubezpieczonej cofnął odwołanie od decyzji z dnia 29 listopada 2012 roku. Wniósł również o dokonanie przeliczenia świadczenia ubezpieczonej od dnia 23 lipca 2008 roku.

Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 roku pełnomocnik ubezpieczonej potwierdził wycofanie odwołania od decyzji z dnia 29 listopada 2012 roku oraz sprecyzował, iż wnosi jedynie o przyjęcia za podstawę do przeliczenia wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonej wynagrodzenia z 1983 roku oraz doliczenie do tego wynagrodzenia nagrody jubileuszowej wypłaconej ubezpieczonej w 1984 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. w okresie od 15 grudnia 1951 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku zatrudniona była w M. C. Z. w G. na stanowisku kierownika działu ekonomicznego.

/okoliczności bezsporne/

Na początku 1984 roku ubezpieczona J. M. otrzymała nagrodę jubileuszową za 39 lat pracy w kwocie 34 070 złotych.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 28 lutego 1984 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury obliczając podstawę wymiaru w oparciu o zarobki za jeden rok, tj. 1983, na podstawie przedłożonego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 30 listopada 1983 roku ustalając wskaźnik wynoszący 163,01%.

/okoliczności bezsporne/

Decyzją z dnia 18 września 2008 roku organ emerytalny dokonał przeliczenia podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej na podstawie zarobków wpisanych w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1964 – 1973, tj. z kolejnych 10 lat kalendarzowych, a wskaźnik wysokości wymiaru wyniósł 195,94%.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 18 grudnia 2012 roku ubezpieczona wniosła o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem przedłożonych przez nią kartotek

Decyzją z dnia 7 lutego 2013 roku organ emerytalny odmówił przeliczenia podstawy wymiaru w oparciu o kartotekę zarobkową za rok 1983, gdyż zarobki za rok 1983 zostały uwzględnione w zaświadczeniu Rp – 7 z dnia 30 listopada 1983 oraz dodatkowych pismach zakładu pracy. Jednocześnie odmówił uwzględnienia do wynagrodzenia za rok 1983 nagrody jubileuszowej wypłaconej w 1984 roku.

/okoliczności bezsporne/

Po wydaniu decyzji hipotetycznej uwzględniającej do wynagrodzenia za 1983 rok nagrodę jubileuszową w kwocie 34 070 Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury na 214,17% liczony z ostatnich 12 miesięcy pracy ubezpieczonej.

/okoliczności bezsporne/

Powyższy stan faktyczny był między stronami niesporny a nadto wynikał z dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych pozwanego oraz z dokumentacji osobowej ubezpieczonej i innych dokumentów zgromadzonych w toku postępowania sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie ubezpieczonej J. M. jako niezasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było, zgodnie z ostatecznym stanowiskiem pełnomocnika ubezpieczonej, dokonanie przeliczenia przysługującego ubezpieczonej świadczenia emerytalnego na podstawie wynagrodzenia z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia doliczając do tego wynagrodzenia kwotę 34 070 stanowiącą wypłaconą w 1984 roku ubezpieczonej nagrodę jubileuszową.

Przypomnieć należy, iż ubezpieczonej zostało przyznane prawo do świadczenia emerytalnego decyzją z dnia 28 lutego 1984 roku. Prawo to zostało przyznane ubezpieczonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z dnia 18 grudnia 1982 r.). Podstawa wymiaru emerytury

została zaś wyliczona zgodnie z treścią przepisu art. 16 tejże ustawy, który stanowi, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętne wynagrodzenie wypłacone pracownikowi za okres, o którym mowa w ust. 2, zwaloryzowane w sposób określony w ust. 3 i 4 (ust. 1). Ustęp 2 tegoż artykułu stanowi zaś, że do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty przyjmuje się, z zastrzeżeniem art. 16¹, wynagrodzenie wypłacone pracownikowi za okres:

1) ostatnich czterech kwartałów kalendarzowych albo

2) kolejnych 3 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat kalendarzowych,

licząc wstecz od roku (kwartału), w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę.

Wysokość podstawy emerytury przyznanej ubezpieczonej została wyliczona zgodnie z punktem 1, tj. z ostatnich czterech kwartałów kalendarzowych. Skoro zatem pełnomocnik ubezpieczonej wnosi o dokonanie przeliczenia podstawy emerytury ubezpieczonej z tego samego okresu, zastosowanie w przedmiotowej sprawie będą miały przepisy obowiązujące w dniu wydania decyzji przyznającej ubezpieczonej prawo do świadczenia emerytalnego.

Zwrócić należy uwagę na treść przepisu art. 18 tejże ustawy, zgodnie z którym przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczeń z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy uwzględnia się wszystkie składniki wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, z wyjątkiem składników określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 22.

Rozporządzeniem, do którego odsyła powyższy przepis, a które obowiązywało w dniu 28 lutego 1984 roku i miało zastosowanie w stosunku do ubezpieczonej na mocy art. 130 ust. 2 wskazanej ustawy, jest Rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 roku w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenie społeczne (Dz. U. z dnia 19 września 1968 roku). W §1 tegoż rozporządzenia wskazano, iż podstawę wymiaru emerytury lub renty, zwaną dalej „podstawą wymiaru” stanowi przeciętny miesięczny zarobek w gotówce i w naturze. Za zarobek, jaki przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy uważa się m.in. zarobek w gotówce określony w §3 (§2 Rozporządzenia). Zgodnie zaś z §3 pkt 1 Rozporządzenia za zarobek w gotówce uważa się wypłaty zaliczone do osobowego funduszu płac, z wyjątkiem wypłat wymienionych w załączniku do rozporządzenia. W załączniku, stanowiącym wykaz składników wynagrodzenia zaliczanych do osobowego funduszu płac, których nie uwzględnia się przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury i renty, w punkcie 11 a. wskazano, iż składnikiem takim jest między innymi nagroda jubileuszowa.

Mając powyższe rozważania na uwadze, stwierdzić należy, iż wypłacona ubezpieczonej nagroda jubileuszowa, pomimo tego, iż jest składnikiem wynagrodzenia zaliczonym do osobowego funduszu płac oraz zostały od niej odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne, nie może zostać uwzględniona przy obliczaniu podstawy wymiaru emerytury przyznanej ubezpieczonej.

Tym samym, skoro wypłacona ubezpieczonej kwota 34 070 złotych tytułem nagrody jubileuszowej, nie może zostać uwzględniona przy obliczaniu podstawy wymiaru przyznanej ubezpieczonej emerytury, Sąd doszedł do przekonania, iż jako bezcelowe uznać należy rozstrzygnięcie czy kwota ta powinna być uwzględniona przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do wynagrodzenia za rok 1983 czy też za rok 1984, albowiem nie ma to żadnego wpływu na wysokość przyznanego ubezpieczonej świadczenia emerytalnego.

Niemożność wliczenia do podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonej uzyskanej przez nią nagrody jubileuszowej powoduje, iż żądanie ubezpieczonej nie może zostać uwzględnione, albowiem nie spełnione zostały przesłanki do przeliczenia ubezpieczonej świadczenia na podstawie art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U z 2009r, nr 152 poz. 1227 ze zm.) .

W związku z brakiem sporu co do tego, iż inne sposoby przeliczenia świadczenie niżli w oparciu o wynagrodzenie z 12 miesięcy za rok 1983r. (przy założeniu, iż nagroda jubileuszowa wypłacona w 1984r. zostanie włączona do powyższego

wynagrodzenia) są mniej korzystne niż sposób, w oparciu o który ubezpieczona obecnie otrzymuje świadczenie, Sąd nie rozpatrywał innego wariantu przeliczenia świadczenia aniżeli dochodzony ostatecznie przez ubezpieczoną.

Wobec cofnięcia odwołania przez pełnomocnika ubezpieczonej od decyzji z dnia 29 listopada 2012 roku oraz mając na uwadze, iż cofnięcie odwołania nie narusza słusznego interesu ubezpieczonej (art. 469 k.p.c.) Sąd uznał, że dalsze postępowanie w tej części jest zbędne i na mocy art. 355 §1 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd uznał również, że wysokość emerytury ubezpieczonej została ustalona prawidłowo w związku z czym odwołanie od decyzji z dnia 7 lutego 2013 jako niezasadne na mocy cytowanych wyżej przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił jak w punkcie II wyroku.

Sędzia SO Magdalena Graul